

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

21. června 2012*

„Volný pohyb zboží — Průmyslové a obchodní vlastnictví — Prodej rozmnoženin děl v členském státě, v němž nejsou chráněna autorská práva týkající se těchto děl — Přeprava tohoto zboží do jiného členského státu, v němž se za porušení uvedených autorských práv ukládá trestněprávní sankce — Trestní řízení proti dopravci pro pomoc k nedovolenému rozšiřování díla chráněného autorskými právy“

Ve věci C-5/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 8. prosince 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 6. ledna 2011, v trestním řízení proti

Titu Alexanderu Jochenu Donnerovi,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, K. Schiemann (zpravodaj), L. Bay Larsen, C. Toader a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. ledna 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za T. A. J. Donnera E. Kempferem, H.-C. Salgerem a S. Dittlem, Rechtsanwälte,
- za Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof R. Griesbaumem, jako zmocněncem, ve spolupráci s K. Lohsem, Oberstaatsanwalt,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi J. Samnadda, jakož i G. Wilmsem a N. Obrovskym, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 29. března 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 34 a 36 SFEU.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení vedeného před německými soudy proti T. A. J. Donnerovi, podmíněně odsouzenému k trestu odnětí svobody na dva roky za pomoc k nedovolenému obchodnímu využívání děl chráněných autorskými právy.

Právní rámec

Unijní právní úprava

- 3 Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o právu autorském přijatá v Ženevě dne 20. prosince 1996 (dále jen „WCT“) byla schválena jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).
- 4 Článek 6 smlouvy WCT, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, stanoví:
„1. Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo jiným převodem vlastnictví.
2. Žádné ustanovení této smlouvy neomezuje volnost smluvních stran, aby popřípadě stanovily podmínky, za nichž se po prvním prodeji nebo jiném převodu vlastnictví originálu nebo rozmnoženiny díla, uskutečněném se svolením autora, uplatní vyčerpání práva uvedeného v odstavci 1.“
- 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) podle bodu 15 odůvodnění usiluje zejména o provedení některých povinností vyplývajících z WCT.
- 6 Článek 4 směrnice 2001/29, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, uvádí:
„1. Členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.
2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem.“

Německá právní úprava

- 7 Zákon ze dne 9. září 1965 o právu autorském a právech s ním souvisejících (Urheberrechtsgesetz, BGBl. I, s. 1273), ve znění změn (dále jen „UrhG“), provádí směrnici 2001/29 do německého právního řádu.
- 8 Ustanovení § 17 odst. 1 a 2 UrhG, nadepsané „Právo na rozšiřování“ stanoví:
„1) Právem na rozšiřování je právo nabídnout veřejnosti nebo uvést do oběhu originál nebo rozmnoženiny díla.
2) Jestliže byly originál nebo rozmnoženiny uvedeny do oběhu prodejem se souhlasem nositele práva na rozšiřování na území Evropské unie nebo jiného státu, který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, jejich pozdější rozšiřování je s výjimkou pronájmu oprávněné.“

- 9 Podle § 106 UrhG lze rozšiřování chráněných děl bez souhlasu nositele s nimi souvisejícího práva potrestat odnětím svobody až na tři léta nebo peněžitým trestem. Ustanovení § 108b UrhG upřesňuje, že v případě, že dojde k porušení tohoto § 106 pro obchodní účely, sankce spočívá v trestu odnětí svobody až na pět let nebo peněžitým trestu.
- 10 Ustanovení § 27 trestního zákoníku (Strafgesetzbuch), nadepsané „Pomoc“, stanoví, že jako pomocník bude potrestán ten, kdo úmyslně poskytl jinému pomoc k spáchání trestného činu, který tento úmyslně spáchal.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 11 Titus A. J. Donner, německý státní příslušník, byl v době rozhodné z hlediska skutečností původního sporu jednatelem In.Sp.Em. Srl (dále jen „společnost Inspem“), přepravní společnosti se sídlem v Boloni (Itálie), a vykonával podnikatelskou činnost převážně ze svého bydliště v Německu.
- 12 Společnost Inspem zajišťovala přepravu zboží prodávaného společností Dimensione Direct Sales Srl (dále jen „Dimensione“), rovněž se sídlem v Boloni, jejíž sídlo se nacházelo v blízkosti sídla společnosti Inspem. Společnost Dimensione nabízela zákazníkům s bydlištěm v Německu ke koupi napodobeniny předmětů bytového zařízení ve stylu „Bauhaus“ prostřednictvím inzerátů a letáků vložených do časopisů, přímých reklamních dopisů a internetových stránek v německém jazyce, aniž byla držitelkou licence požadované k uvádění těchto předmětů na trh v Německu. Jednalo se zejména o napodobeniny:
- židlí „Aluminium Group“ navržených Charlesem a Ray Eamesovými, přičemž licence byla udělena společnosti Vitra Collections AG;
 - „světla Wagenfeld“ navrženého Wilhelmem Wagenfeldem, přičemž licence náležela společnosti Tecnolumen GmbH & Co. KG;
 - židlí navržených Le Corbusierem, přičemž držitelem licence byla společnost Cassina SpA;
 - odkládacího stolku „Adjustable Table“ a světla „Tubelight“ navržených Eileen Grayovou, přičemž držitelem licence byla společnost Classicon GmbH;
 - pružících židlí z ocelových trubek navržených Martem Stamem, přičemž držitelem licence byla společnost Thonet GmbH.
- 13 Podle zjištění Landgericht München II (Německo) jsou tyto předměty v Německu chráněny autorskými právy jakožto díla užitého umění. V Itálii naproti tomu v době rozhodné z hlediska skutečností původního řízení, a sice v období od 1. ledna 2005 do 15. ledna 2008, ochrana autorským právem neexistovala, případně se jí nebylo možno úspěšně dovolávat vůči třetím osobám. Předměty bytového zařízení navržené Eileen Grayovou nebyly v Itálii v období od 1. ledna 2002 do 25. dubna 2007 chráněny autorskými právy, neboť v této době platila v tomto státě zkrácená ochranná lhůta, přičemž k prodloužení této lhůty došlo teprve dne 26. dubna 2007. Ostatní předměty bytového zařízení byly v průběhu dotčeného období v Itálii chráněny, avšak jejich ochrany se nebylo možno podle italské judikatury úspěšně dovolávat vůči třetím osobám, každopádně vůči takovým výrobcům, kteří díla rozmnožovali, nabízeli ke koupi nebo prodávali již před 19. dubnem 2001.
- 14 Předměty bytového zařízení, dotčené ve věci v původním řízení, které prodávala společnost Dimensione, byly uskladněny v původním balení, na němž byly uvedeny kontaktní údaje kupujícího, v distribučním skladu této společnosti nacházejícím se ve Sterzingu (Itálie). Podle všeobecných obchodních podmínek platilo, že pokud si zákazníci s bydlištěm v Německu nepřáli sami vyzvednout zboží, které si objednali, ani k tomu neurčili dopravce, společnost Dimensione jim doporučila kontaktovat společnost Inspem. Ve sporu v původním řízení dotčení zákazníci pověřili společnost Inspem přepravou zakoupených předmětů

bytového zařízení. Řidiči společnosti Inspem v této souvislosti převzali tyto předměty ve skladu ve Sterzingu oproti úhradě kupní ceny těchto předmětů společnosti Dimensione. Při dodání zákazníkům v Německu od nich společnost Inspem vyžadovala úhradu ceny za dodané zboží a přepravné. Pokud zákazníci zboží nepřevzali nebo je neuhradili, společnost Inspem zaslala zboží zpět společnosti Dimensione, která vrátila kupní cenu a přepravné společnosti Inspem.

- 15 Podle Landgericht München II se T. A. J. Donner provinil pomocí k nedovolenému obchodnímu využívání děl chráněných autorským právem, v rozporu s § 106 ve spojení s § 108a UrhG, jakož i s § 27 trestního zákoníku (Strafgesetzbuch).
- 16 Společnost Dimensione rozšiřovala rozmnoženiny děl chráněných v Německu. Nezbytnou podmínkou rozšiřování ve smyslu § 106 UrhG byl převod vlastnického práva k předmětu koupě, jakož i přechod dispoziční moci z prodávajícího na kupujícího. Ve věci v původním řízení docházelo k převodu vlastnického práva z prodávajícího na kupujícího v Itálii podle italského práva shodným projevem vůle a individualizací předmětu koupě ve skladu ve Sterzingu. K přechodu dispoziční moci naproti tomu docházelo teprve předáním kupujícímu po zaplacení kupní ceny v Německu, za pomoci T. A. J. Donnera. Bylo tudíž jedno, nakolik byly předměty bytového zařízení v Itálii chráněny autorskými právy. Landgericht München II upřesnil, že omezení volného pohybu vyplývající z vnitrostátních předpisů v oblasti autorského práva je odůvodněno ochranou průmyslového a obchodního vlastnictví.
- 17 Titus A. J. Donner napadl odsuzující rozsudek, který byl proti němu vyneseno, prostřednictvím opravného prostředku „Revision“ u Bundesgerichtshof. Zaprvé tvrdí, že nezbytnou podmínkou „veřejného rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 a následně ve smyslu § 17 UrhG je převod vlastnického práva ke zboží a že k tomuto převodu ve věci v původním řízení došlo v Itálii. Přechod dispoziční moci ke zboží, a sice právo se zbožím skutečně nakládat, není v tomto ohledu nutný. Zadruhé tvrdí, že každá sankce vynesena vůči němu na základě jiného výkladu by byla v rozporu s volným pohybem zboží zaručeným článkem 34 SFEU, neboť by z toho vyplývalo umělé a neodůvodněné oddělení trhu. Konečně zatřetí tvrdí, že předání uvedeného zboží dopravci v Itálii, jenž převzal dodání tohoto zboží na účet určených zákazníků, v každém případě znamenalo přechod dispoziční moci a že rovněž z tohoto hlediska relevantní skutečnosti nastaly v Itálii.
- 18 Bundesgerichtshof sdílí výklad Landgericht München II, podle něhož je nezbytnou podmínkou „veřejného rozšiřování“ prodejem ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 to, že na třetí osobu je převedeno nejen vlastnické právo k napodobenině díla chráněného autorským právem, ale že rovněž má k tomuto dílu skutečnou dispoziční moc. K tomu, aby bylo rozmnoženinu díla možno považovat za veřejně rozšířenou, musí opustit vnitřní podnikovou sféru výrobce a vstoupit do veřejné sféry či obchodních kruhů. Dokud rozmnoženina zůstane v rámci podniku, který ji vyrobil, nebo v rámci téže skupiny společností, nelze na ni nahlížet tak, že se dostala k veřejnosti, neboť v tomto případě chybí obchodní transakce, která předpokládá skutečné vnější vztahy. Tato analýza Landgericht München II je v souladu s ustálenou judikaturou Bundesgerichtshof k výkladu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29.
- 19 Naproti tomu Bundesgerichtshof má za to, že by články 34 a 36 SFEU mohly představovat případnou překážku pro potvrzení odsouzení T. A. J. Donnera, pokud by použití vnitrostátních trestních předpisů muselo být za okolností věci v původním řízení považováno za neodůvodněné omezení volného pohybu zboží.
- 20 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba články 34 a 36 SFEU o volném pohybu zboží vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát trestně stíhal pomoc k nedovolenému rozšiřování děl chráněných autorským právem podle vnitrostátních trestních předpisů, jestliže při přeshraničním prodeji díla chráněného autorskými právy v Německu

- je toto dílo přepraveno z členského státu Evropské unie do Německa a k přechodu skutečné dispoziční moci k tomuto dílu dojde v Německu,
- avšak k převodu vlastnického práva došlo v jiném členském státě, v němž toto dílo nepožívalo ochrany autorským právem, nebo se jí nebylo možno úspěšně dovolávat vůči třetím osobám?“

K předběžné otázce

- 21 Existence „veřejného rozšiřování“ prodejem na vnitrostátním území ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 je, jak to výslovně uznává předkládající soud, nezbytnou podmínkou k použití trestních předpisů dotčených v původním řízení. Zúčastnění se ostatně na žádost Soudního dvora podrobně na jednání vyjádřili k výkladu tohoto pojmu.
- 22 V důsledku toho je třeba chápat, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda se za takových okolností jako ve věci v původním řízení jedná o „veřejné rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 na vnitrostátním území a dále zda články 34 a 36 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát trestně stíhal pomoc k nedovolenému rozšiřování rozmnoženin děl chráněných autorským právem podle vnitrostátních trestních předpisů v případě, kdy jsou rozmnoženiny takových děl veřejně rozšiřovány na území tohoto členského státu v rámci prodeje – specificky zaměřeného na veřejnost uvedeného státu – který byl sjednán v jiném členském státě, kde tato díla nejsou autorským právem chráněna, nebo kde požívají ochrany, které se nelze úspěšně dovolávat vůči třetím osobám.

K výkladu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29

- 23 Vzhledem k tomu, že směrnice 2001/29 usiluje o to, aby v Unii byly provedeny povinnosti, které jí náleží zejména na základě WCT, a že předpisy unijního práva musí být podle ustálené judikatury vykládány v největším možném rozsahu ve světle práva mezinárodního, zejména týkají-li se takové předpisy právě provádění mezinárodní dohody uzavřené Unií, pojem „rozšiřování“ obsažený v čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice musí být vykládán v souladu s čl. 6 odst. 1 WCT (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. dubna 2008, Peek & Cloppenburg, C-456/06, Sb. rozh. s. I-2731, body 29 až 32).
- 24 Pojem „veřejné rozšiřování prodejem“ obsažený v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 je proto nutno, jak uvádí generální advokát v bodech 44 až 46 a 53 stanoviska, chápat jako mající stejný význam jako výraz „zpřístupnění [...] veřejnosti prodejem“ uvedený v čl. 6 odst. 1 WCT.
- 25 Jak rovněž uvádí generální advokát v bodě 51 stanoviska, pojmu „rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 se kromě toho musí dostat autonomního výkladu v unijním právu, který nemůže záviset na právu, které se uplatní na operace, v jejichž rámci k rozšiřování došlo.
- 26 Je třeba konstatovat, že veřejné rozšiřování je charakterizováno řadou operací, které sahají přinejmenším od uzavření kupní smlouvy k jejímu plnění prostřednictvím dodání veřejnosti. V kontextu přeshraničního prodeje tak může k operacím vedoucím k „veřejnému rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 dojít v několika členských státech. V tomto kontextu taková transakce může porušit výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování v několika členských státech.
- 27 Obchodník je tedy odpovědný za každou operaci, již uskuteční sám, či je provedena na jeho účet, vedoucí k „veřejnému rozšiřování“ v členském státě, kde je rozšiřované zboží chráněno autorským právem. Lze mu též přičítat odpovědnost za každou operaci téže povahy uskutečněnou třetí osobou, pokud se uvedený obchodník specificky zaměřil na veřejnost státu určení a pokud nemohl o jednání této třetí osoby nevědět.

- 28 Za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, kdy dodání veřejnosti v jiném členském státě není uskutečněno dotčeným obchodníkem nebo na jeho účet, proto vnitrostátním soudům přísluší podle konkrétního případu posoudit, zda existují indicie umožňující dospět k závěru, že se uvedený obchodník skutečně zaměřil na veřejnost s bydlištěm v členském státě, v němž byla uskutečněna operace vedoucí k „veřejnému rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, a dále že nemohl o jednání dotyčné třetí osoby nevědět.
- 29 Za okolností, které vedly k věci v původním řízení, takové skutečnosti jako existence internetových stránek v německém jazyce, obsah a způsoby distribuce reklamních materiálů společnosti Dimensione a její spolupráce se společností Inspem jakožto podnikem zajišťujícím dodávky s místem určením v Německu, mohou představovat konkrétní indicie o takovéto cílené činnosti.
- 30 V důsledku toho je na první část položené otázky třeba odpovědět tak, že obchodník, který zaměřuje svou reklamu na veřejnost s bydlištěm v určitém členském státě a vytvoří nebo této veřejnosti poskytne zvláštní systém dodání a způsob platby, či dovolí třetí osobě, aby tak učinila, čímž uvedené veřejnosti umožní, aby jí byly dodány rozmnoženiny děl chráněných autorským právem v tomtéž členském státě, provádí v členském státě, kde došlo k dodání, „veřejné rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29.

K výkladu článků 34 a 36 SFEU

- 31 Jak shledal předkládající soud, zákaz stanovený vnitrostátním právem a postihnutelný vnitrostátními trestními předpisy za takových okolností jako ve věci v původním řízení představuje překážku volného pohybu zboží, která je v zásadě v rozporu s článkem 34 SFEU.
- 32 Takové omezení však může být podle článku 36 SFEU odůvodněno ochranou průmyslového a obchodního vlastnictví.
- 33 Z judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že pokud je dílo chráněné autorským právem uvedeno na trh členského státu nositelem tohoto práva nebo s jeho souhlasem, brání taková okolnost tomuto nositeli bránit volnému pohybu tohoto díla v Unii. To však neplatí, když uvedení na trh nevyplývá ze souhlasu nositele autorského práva, ale z vypršení platnosti jeho práva v konkrétním členském státě. V tomto případě může-li rozdílnost vnitrostátních právních předpisů v oblasti trvání ochrany způsobit omezení obchodu v rámci Unie, jsou tato omezení odůvodněna podle článku 36 SFEU, jestliže vyplývají z různých režimů a jsou-li nedělitelně spojena se samou existencí výlučných práv (viz rozsudek ze dne 24. ledna 1989, EMI Electrola, 341/87, Recueil, s. 79, bod 12).
- 34 Je třeba konstatovat, že tytéž úvahy se *a fortiori* uplatní za takových okolností, jako jsou okolnosti, jež vedly k věci v původním řízení, jelikož rozdílnost, která vede k omezením volného pohybu zboží, nevyplývá z rozdílů mezi právními normami platnými v jednotlivých dotčených členských státech, nýbrž vyplývá ze skutečnosti, že těchto norem se v praxi nelze v jednom z těchto členských států úspěšně dovolávat vůči třetím osobám. Omezení, které se vztahuje na obchodníka usazeného v členském státě z důvodu trestně postihnutelného zákazu rozšiřování v jiném členském státě, nevychází v takovéto situaci z úkonu nebo souhlasu nositele práva, nýbrž z rozdílnosti podmínek ochrany příslušných autorských práv v jednotlivých členských státech.
- 35 Jak kromě toho uvádí generální advokát v bodech 67 až 70 svého stanoviska, ochrana práva na rozšiřování nemůže být za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, považována za vedoucí k nepřiměřenému nebo umělému oddělení trhů v rozporu s judikaturou Soudního dvora (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. června 1971, Deutsche Grammophon Gesellschaft, 78/70, Recueil, s. 487, bod 12; ze dne 20. ledna 1981, Musik-Vertrieb membran a K-tel International, 55/80 a 57/80, Recueil, s. 147, bod 14, jakož i výše uvedený rozsudek EMI Electrola, bod 8).

- 36 Použití takových předpisů, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení, může být považováno za nezbytné pro ochranu zvláštního předmětu autorského práva, které přiznává zejména výlučné právo na užití díla. Omezení volného pohybu zboží, které z něj vyplývá, je tudíž odůvodněné a přiměřené sledovanému legitimnímu cíli za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, kdy se obviněný úmyslně či přinejmenším vědomě podílel na operacích, které vedly k veřejnému rozšiřování chráněných děl, na území členského státu, kde autorské právo požívalo plné ochrany, čímž došlo k zásahu do výlučného práva nositele tohoto práva.
- 37 V důsledku toho je na druhou část položené otázky třeba odpovědět tak, že články 34 a 36 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát trestně stíhal pomoc k nedovolenému rozšiřování rozmnoženin děl chráněných autorským právem podle vnitrostátních trestních předpisů v případě, kdy jsou rozmnoženiny takových děl veřejně rozšiřovány na území tohoto členského státu v rámci prodeje – specificky zaměřeného na veřejnost uvedeného státu – který byl sjednán v jiném členském státě, kde tato díla nejsou autorským právem chráněna, nebo kde požívají ochrany, které se nelze úspěšně dovolávat vůči třetím osobám.

K nákladům řízení

- 38 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Obchodník, který zaměřuje svou reklamu na veřejnost s bydlištěm v určitém členském státě a vytvoří nebo této veřejnosti poskytne zvláštní systém dodání a způsob platby či umožní třetí osobě, aby tak učinila, čímž uvedené veřejnosti umožní, aby jí byly dodány rozmnoženiny děl chráněných autorským právem v tomtéž členském státě, provádí v členském státě, kde došlo k dodání, „veřejné rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

2) Články 34 a 36 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát trestně stíhal pomoc k nedovolenému rozšiřování rozmnoženin děl chráněných autorským právem podle vnitrostátních trestních předpisů v případě, kdy jsou rozmnoženiny takových děl veřejně rozšiřovány na území tohoto členského státu v rámci prodeje – specificky zaměřeného na veřejnost uvedeného státu – který byl sjednán v jiném členském státě, kde tato díla nejsou autorským právem chráněna, nebo kde požívají ochrany, které se nelze úspěšně dovolávat vůči třetím osobám.

Podpisy.